

Arrest

nr. 218 308 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K.HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot A.-J. A. S. N. in het kader van diens volgend verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 14 maart 2019 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor A. M. omwille van zijn weigering in te gaan op diens vraag tot samenwerking.

Verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 26 april 2018 omdat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is en hij niet aantoonde dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo stelt hij dat zijn dochter R., die na zijn vertrek in Irak achterbleef, eveneens problemen kende met dezelfde groepering en dit omwille van hem. Daarnaast merkt verzoeker op dat zijn kinderen hier goed geïntegreerd zijn en goed studeren, en dat zijn jongste zoon Ha. geen Arabisch spreekt en zijn zoon Hu. ondertussen een Belgische vriendin heeft met wie hij misschien gaat trouwen.

Verzoeker legt in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: de dreigbrief die zijn dochter R. ontving, de klacht bij de politie ingediend door zijn dochter R., een proces-verbaal van de klacht ingediend door R., een document van de politie betreffende de klacht die werd doorgestuurd naar de rechtbank, een aanvraag tot het bekomen van onderzoeksdocumenten in verband met de klacht ingediend door R. en een DHL-omslag waarmee de verschillende stukken vanuit Irak werden opgestuurd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk

groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het meermaals volledig citeren van de motivering uit de bestreden beslissing (wat zijn verzoekschrift erg lijvig maakt), en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. X). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. X van 26 april 2018 waarbij in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, met name de beweerde problemen met en vrees voor A. M. waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, waarvan hier geen sprake. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielerlaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken en gezien ook diens informatie vevat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Irak corruptie welig tiert en Iraakse documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht waardoor hun bewijswaarde erg relatief is, kan aan de door verzoeker neergelegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

4.4. Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat enkele van zijn dichte familieleden werden erkend, waarbij hij hieraan toevoegt dat "een persoon door de Amerikaanse Trump overheid als moslim

werd toegelaten na erkenning als vluchteling, houdt een vermoeden is van de waarachtigheid van de feiten die tot erkenning hebben geleid, en leidt ook tot een vermoeden van echtheid en bewijskracht van documenten die nopens gelieerde feiten worden neergelegd”, wijst de Raad erop dat, daargelaten dat verzoeker zijn stelling niet documenteert, elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan zich derhalve geenszins steunen op enkele familieleden die beweerdelijk wel internationale bescherming zouden hebben verkregen, doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar hij echter in gebreke blijft.

4.5. Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Bagdad betwist en benadrukt dat er vele dodelijke (burger)slachtoffers vallen, om aan te tonen dat de situatie er niet veilig is, stelt de Raad vast dat de door verzoeker verstrekte informatie omtrent de situatie in de provincie en de stad Bagdad in dezelfde lijn ligt als de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier. Noch uit de informatie van de commissaris-generaal opgenomen in het administratief dossier, noch uit de gegevens door verzoeker bijgebracht blijkt dat, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, en het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een serie nieuwe documenten heeft ingediend, met name een dreigbrief, een klacht en documenten die betrekking hebben op het gerechtelijk onderzoek. Verzoekende partij gaat niet akkoord met de wijze waarop de documenten door de bestreden beslissing en ook in de beschikking worden afgewezen: wanneer geen geloof wordt gehecht aan de eerdere verklaringen wordt door de verwerende partij zonder meer gesteld dat de documenten in het verlengde liggen van de ongeloofwaardige verklaringen, dus dat ze geen bewijswaarde hebben. Volgens verzoekende partij kan dat niet en is dit geen correct argument. Verzoekende partij wijst er op dat de documenten niet individueel werden onderzocht, terwijl een correcte samenlezing tussen de documenten en de verklaringen een ander licht werpen op de geloofwaardigheid van het relaas en de vervolgingsfeiten. Verzoekende partij merkt nog op dat het normaal is dat er tegenstrijdige verklaringen zijn vastgesteld tussen de verschillende familieleden nu zij een grote familie zijn, ieder zijn kijk heeft op de feiten, zaken ook anders worden beleefd en onthouden. Verzoekende partij besluit dat indien de verklaringen samen zouden gelezen worden met de nieuwe stukken, dan zou de verwerende partij tot de conclusie zijn gekomen dat deze documenten de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.2. Zoals ook blijkt uit de beschikking legt verzoekende partij volgende nieuwe elementen neer in het huidig verzoek om internationale bescherming: “de dreigbrief die zijn dochter R. ontving, de klacht bij de politie ingediend door zijn dochter R., een proces-verbaal van de klacht ingediend door R., een document van de politie betreffende de klacht die werd doorgestuurd naar de rechtbank, een aanvraag tot het bekomen van onderzoeksdocumenten in verband met de klacht ingediend door R. en een DHL-omslag waarmee de verschillende stukken vanuit Irak werden opgestuurd.” Verzoekende partij betwist dit niet.

De Raad stelt vast dat de volgende vaststellingen door verzoekende partij niet worden weerlegd of ontkracht: (i) de door verzoekende partij voorgelegde stukken betreffen loutere kleurenkopieën of –scans die gemakkelijk; (ii) de dreigbrief betreft een louter met de handgeschreven document die door éénieder kan zijn opgesteld. “De authenticiteit van dit stuk kan op geen enkele manier worden nagegaan. Dat op deze brief een stempel van de Hoge Juridische Raad en handtekening van een rechter – voor zover dit al effectief zo zou zijn gelet op het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën (zie supra) – kan hoogstens aantonen dat deze dreigbrief, in het kader van de klacht die werd ingediend door uw dochter, samen met de overige stukken, i.c. de klacht zelf en het proces-verbaal, werd toegevoegd aan het gerechtelijk dossier.”; (iii) betreffende al deze stukken dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekende partij haar dochter een klacht indiende bij de politie én hierbij de dreigbrief voorlegde geenszins kan aantonen dat de aangehaalde feiten zich ook effectief voordeden; (iv) dat de politie de klacht van verzoekende partij haar dochter noteerde en deze zaak doorstuurde naar de rechtbank kan dit evenmin aantonen, en (v) volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat alle Iraakse documenten kunnen gekocht worden waardoor hun bewijswaarde sowieso slechts relatief is. Dat verzoekende partij haar broer alle stukken in Irak na zijn terugkeer zou hebben opgevraagd, wordt op zich niet betwist.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, werden de door haar in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wel degelijk individueel onderzocht en beoordeeld en wordt aan die stukken geenszins zonder meer bewijswaarde ontzegd om de enkele/loutere reden dat deze documenten, zoals verzoekende partij aangeeft, in het verlengde liggen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. De documenten die zijn neergelegd hebben derhalve geen enkele bewijswaarde voor de voor verzoekende partij en haar familie voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekende partij brengt evenmin concrete en valabele elementen bij die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 8 januari 2019 waarin met betrekking tot

die door haar bijgebrachte stukken het volgende wordt opgemerkt: “Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. X).”

4.3. Zo in de bestreden beslissing o.a. wordt vastgesteld en geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekende partij haar bijkomende verklaringen dat na haar vertrek uit Irak, haar dochter R. eveneens problemen zou hebben gekend met dezelfde groepering van A.M., die haar dochter zouden hebben bedreigd omwille van verzoekende partij (haar problemen met die groepering), wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal zich onder andere baseert op de vaststelling dat verzoekende partij deze problemen nooit eerder (bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming) heeft aangekaart, ofschoon haar dochter reeds op 17 augustus 2015 een eerste keer in Irak zou zijn bedreigd door de groepering rond A.M., oftewel amper een drietal weken na verzoekende partij haar vlucht uit Irak en nog voor zij hier in België op 24 augustus 2015 een eerste keer om internationale bescherming vroeg, en dat verzoekende partij voor dit nalaten geen afdoende uitleg geeft. Daarnaast wordt gewezen op het feit dat verzoekende partij haar dochter Irak pas in januari 2017 heeft verlaten, dus pas ongeveer anderhalf jaar later nadat ze de dreigbrief zou hebben ontvangen, waarbij wordt geoordeeld dat dit lange wachten de geloofwaardigheid van de problemen die verzoekende partij en haar familie in Irak zouden hebben gekend/kennen bijkomend op de helling zet. Voorts wordt ook opgemerkt dat het gegeven dat, blijkens de verklaringen van verzoekende partij en van een van haar zonen, een of meerdere broers van verzoekende partij vrijwillig is teruggekeerd naar Irak eens te meer serieuze vraagtekens plaatst bij de waarachtigheid van verzoekende partij haar beweerde problemen in Irak en voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze bevindingen en de andere in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen die de commissaris-generaal hebben doen besluiten dat, gelet ook op het feit dat deze in het verlengde liggen van de in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden problemen met de groepering van A. M., verzoekende partij haar huidige bijkomende verklaringen omtrent de problemen van en bedreigingen aan het adres van haar dochter niet weerhouden kunnen worden. Deze verklaringen zijn niet overtuigend of geloofwaardig.

De Raad wijst er dan ook op dat verzoekende partij de door haar voorgehouden vrees en de beoordeling door de Raad in het arrest nr. X van 26 april 2018 waarbij in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, met name de beweerde problemen met en vrees voor A. M. waarin hij tot op heden volhardt, niet in een ander daglicht plaatst. Er wordt derhalve op goede grond geconcludeerd dat deze elementen/documenten de kans niet aanzienlijk groter maken en verzoekende partij verder in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 43/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.4. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat het normaal is dat er tegenstrijdige verklaringen zijn vastgesteld tussen de verschillende familieleden aangezien zij een grote familie zijn, ieder zijn kijk heeft op de feiten en zaken ook anders worden beleefd en onthouden –in de bestreden beslissing wordt evenwel geen melding gemaakt van een of meerdere tegenstrijdige verklaringen, laat staan van noemenswaardige contradicties-, zonder echter voorts in concreto in te gaan op en daadwerkelijk concrete en valabele argumenten te formuleren met betrekking tot de in de beschikking van 8 januari 2019 opgenomen grond.

Verzoekende partij brengt hoe dan ook, gelet op hetgeen voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS